

TÌNH YÊU VÀ THÙ HẬN⁽¹⁾

(Trích *Rô-mê-ô và Giu-li-ét*)

SẾCH-XPIA

KẾT QUẢ CẦN ĐẠT

- *Nắm được nội dung ca ngợi tình yêu trong trắng, bất chấp thù hận của đôi nam nữ thanh niên trong cảnh này.*
- *Hiểu được nghệ thuật xây dựng kịch của tác giả trong đoạn trích.*

TIỂU DẪN

1. Sếch-xpia và thời đại Phục hưng

Uyl-iam Sếch-xpia (William Shakespeare, 1564 - 1616) là nhà soạn kịch Anh nổi tiếng cuối thời đại Phục hưng ở Tây Âu.

Thời đại Phục hưng trải dài chủ yếu hai thế kỷ XV và XVI là giai đoạn đầu của thời kì quá độ từ Trung cổ phong kiến sang thời cận đại tư bản chủ nghĩa. Ăng-ghe-n đánh giá thời đại Phục hưng là "bước ngoặt tiến bộ vĩ đại nhất từ trước đến bấy giờ loài người chưa từng thấy". Cốt lõi của thời đại Phục hưng là chủ nghĩa nhân văn, kết tinh khát vọng tự giải phóng của con người thời đó khỏi những xiềng xích của chế độ phong kiến và chủ nghĩa khổ hạnh của giáo hội thời Trung cổ. Chủ nghĩa nhân văn lên án

tất cả những gì kìm hãm tự do của con người, đấu tranh cho con người được hưởng quyền sống chính đáng và hạnh phúc tự nhiên ở ngay trên thế gian này.

Tư liệu về cuộc đời và sự nghiệp sáng tác của Sếch-xpia còn ít ỏi, có nhiều điểm chưa thống nhất. Cha ông là một thương nhân bán bột ngũ cốc, len dạ, về sau khá giả, giữ nhiều chức vụ trong bộ máy hành chính tại thị trấn

Sếch-xpia
(Ma-tin Đronhàn vẽ, 1623)

(1) Cảnh này trong nguyên bản là thơ.

Xtơ-rét-phốt ôn Ê-vơ-nơ, quê hương ông, miền tây nam nước Anh. Thuở nhỏ, Sếch-xpia học ở quê nhà. Năm 1578, gia đình sa sút, ông phải thôi học để kiếm sống. Năm 1585, ông đến Luân Đôn, xin vào làm việc ở đoàn kịch của Hầu tước Xtơ-ren-giơ, mới đầu làm chân giữ ngựa ở cửa rạp, rồi làm người nhắc vở, dần dần tiến tới làm diễn viên, cuối cùng trở thành nhà viết kịch. Năm 1599, đoàn kịch Sếch-xpia tham gia lúc bấy giờ lập một nhà hát ở Luân Đôn, lấy tên là Nhà hát Địa cầu, một sự kiện hết sức quan trọng, vì trước đó ở Anh kịch diễn ngoài trời. Năm 1612, Sếch-xpia đột nhiên từ già hoạt động sân khấu về sống tại thị trấn quê hương. Bốn năm sau, ông qua đời đúng vào ngày sinh, 23 tháng tư.

Sếch-xpia để lại ba mươi bảy vở kịch gồm các thể loại : kịch lịch sử như *Vua Hen-ri VI, Vua Giôn,...* ; hài kịch như *Giấc mộng đêm hè, Chàng thương gia thành Vơ-ni-dơ, Đêm thứ mười hai,...* ; bi kịch như *Rô-mê-ô và Giu-li-ét, Ham-lét, Ô-te-lô, Mác-bét, Vua Lia,...* Ông còn là tác giả của một số truyện thơ dài và một trăm năm mươi tư bài xon-nê (thể thơ mỗi bài gồm mười bốn câu thơ).

2. Vở kịch *Rô-mê-ô và Giu-li-ét*

Rô-mê-ô và Giu-li-ét, sáng tác khoảng 1594 - 1595, là vở kịch thơ xen lẫn văn xuôi như hầu hết các vở kịch của Sếch-xpia. Kịch chia thành năm hồi, sự việc đặt vào bối cảnh thành Vê-rô-na, nước Ita-li-a, tại nhiều địa điểm khác nhau, trừ cảnh đầu của Hồi V, hành động kịch diễn ra ở thành Man-tua.

Hai dòng họ Môn-ta-ghiu và Ca-piu-lét ở thành Vê-rô-na có mối hận thù với nhau từ lâu đời. Vào một ngày chủ nhật, sau khi người nhà hai bên xảy ra xô xát, loạn đá, Rô-mê-ô thuộc dòng họ Môn-ta-ghiu xuất hiện, buồn ủ rũ vì chàng yêu Rô-da-lin mà không được đáp lại. Để chàng khuấy khoả, tối hôm đó bạn bè kéo chàng cải trang vào nhà Ca-piu-lét dự buổi dạ hội tổ chức nhân dịp Giu-li-ét sắp tròn mười bốn tuổi và bà tước Pa-rít, cháu của Vương chủ thành Vê-rô-na, đang có ý muốn cầu hôn. Rô-mê-ô say mê nhan sắc lộng lẫy của Giu-li-ét, và Giu-li-ét cũng thấy lòng vấn vương (*Hồi I*). Đêm khuya ra về, mới đi được mấy bước, Rô-mê-ô bỏ mặc bạn bè, quay trở lại, trèo tường vào vườn gặp Giu-li-ét (xem *Tình yêu và thù hận*). Hai người thể nguyện. Hôm sau, họ đến gặp tu sĩ Lâu-rân và được tu sĩ làm lễ cho nên vợ nên chồng (*Hồi II*). Vẫn ngày hôm ấy, xảy ra xô xát giữa Ti-bán, anh họ của Giu-li-ét, với Mơ-kiu-xi-ô là bạn của Rô-mê-ô. Rô-mê-ô xông vào can ; Ti-bán đã luồn kiếm dưới cánh tay của Rô-mê-ô, đâm chết Mơ-kiu-xi-ô. Rô-mê-ô giết Ti-bán trả thù cho bạn. Vương chủ ra lệnh buộc Rô-mê-ô phải đi khỏi thành Vê-rô-na. Đêm hôm ấy, Rô-mê-ô trèo qua cửa sổ vào phòng từ biệt Giu-li-ét rồi đi Man-tua. Thấy con gái đau buồn, cha mẹ nàng lại tưởng nguyên nhân là do cái chết của Ti-bán nên khuyên rồi ép nàng lấy Pa-rít cho quên đi nỗi tang tóc. Đám cưới dự định tổ chức vào sáng thứ năm (*Hồi III*). Sang ngày thứ ba, Giu-li-ét đến cầu cứu tu sĩ Lâu-rân. Tu sĩ bày cho nàng giả vờ chấp nhận cuộc hôn nhân với Pa-rít, rồi tối hôm sau, thứ tư, khi đi ngủ uống một liều thuốc do tu sĩ đưa cho, hơi thở và mạch máu sẽ ngừng trong bốn mươi hai tiếng đồng hồ. Gia đình nghĩ nàng đã

chết sẽ đưa thi thể vào hầm mộ của dòng họ ; trong thời gian đó, tu sĩ sẽ sai người đi báo cho Rô-mê-ô kịp thời quay về lúc nàng tỉnh lại để đưa nàng đi khỏi Vê-rô-na. Cả ngày thứ tư, gia đình Ca-piu-lét bận rộn chuẩn bị cho đám cưới, nhưng sang ngày thứ năm, đám cưới trở thành đám tang (*Hồi IV*). Song, mọi việc diễn ra không đúng như tính toán của tu sĩ Lâu-rân. Người mà tu sĩ phái đi Man-tua, gặp trục trặc không đi được. Trong khi đó, một người hầu của Rô-mê-ô nghe tin Giu-li-ét chết, vội phi ngựa trạm đến báo tin dữ cho chàng. Rô-mê-ô tuyệt vọng, lập tức trở về Vê-rô-na, trên đường gặp một thầy lang, mua liều thuốc độc. Cảnh cuối cùng diễn ra ở nhà mồ. Pa-rít cũng tới đấy. Thấy Rô-mê-ô dùng đòn bẩy cạy cửa hầm mộ, Pa-rít tưởng chàng định xúc phạm đến người đã chết nên xông ra. Hai bên đánh nhau. Rô-mê-ô đâm chết Pa-rít rồi uống thuốc độc tự tử. Khi Giu-li-ét tỉnh lại, nàng đau đớn, tự sát bằng chính con dao của Rô-mê-ô. Trước tấn bi kịch tình yêu ấy, hai dòng họ Môn-ta-ghiu và Ca-piu-lét nghe theo lời Vương chủ giải mối hận thù xưa (*Hồi V*).

*

* *

Vườn nhà Ca-piu-lét

Rô-mê-ô ra

1^(*). RÔ-MÊ-Ô – Kể chưa từng bị thương thì há sợ gì sọ !

Giu-li-ét xuất hiện trên cửa sổ

Ấy, khe khẽ chứ ! Ánh sáng nào vừa loé trên cửa sổ kia ? Đấy là phương đông, và nàng Giu-li-ét là mặt trời ! – Vòng dương đẹp tươi ơi, hãy hiện lên đi, và giết chết ả Hằng Nga đố kị, héo hon và nhọt nhạt vì đau buồn khi thấy cô hầu của ả⁽¹⁾ lại đẹp hơn ả rất nhiều. ả ghen với em thế thì em theo ả làm gì ? Bộ cánh đồng cốt⁽²⁾ của ả xanh xao nhọt nhạt, chỉ hợp với những đồ ngu xuẩn, em hãy vứt nó đi. Đấy là người ta quý. Ôi ! Đấy là người ta yêu ! Ôi, giá nàng biết nhỉ ! – Nàng đang nói kìa, nhưng nàng có nói gì đâu : vậy là gì thế ? Đòi mắt nàng lên tiếng, ta sẽ đáp lời. Ta liều quá : có phải nàng nói với ta đâu, chẳng qua hai ngôi sao đẹp nhất bầu trời có việc phải đi vắng, đã tha thiết nhờ mắt nàng lấp lánh, chờ đến lúc sao về. Ừ, nếu mắt nàng lên thay cho sao, và sao xuống nằm dưới đôi lòng mày kia thì thế nào nhỉ ? Về rục rở của đôi gò má nàng sẽ làm cho các vì tinh tú ấy phải hổ ngươi,

---

(*) Các số thứ tự do người biên soạn thêm vào để tiện theo dõi các lời thoại.

(1) *Cô hầu của ả* : nàng trinh nữ được coi là thị nữ của nữ thần Mặt trăng ; ở đây chỉ Giu-li-ét.

(2) *Bộ cánh đồng cốt* : bộ quần áo của những bà đồng bóng mê tín.

như ánh sáng ban ngày làm cho đèn nến phải thẹn thùng ; còn cặp mắt nàng trên bầu trời sẽ rọi khắp không gian một làn ánh sáng tung bừng đến nỗi chim chóc sẽ lên tiếng hót vang và tưởng là đêm đã tàn. Kia, nàng thì má lên bàn tay ! Ôi ! Ước gì ta là chiếc bao tay, để được mon trốn gò má ấy !

2. GIU-LI-ÉT – Ôi chao !

3. RÔ-MÊ-Ô – Nàng lên tiếng ! – Hỡi nàng tiên lộng lẫy, hãy nói nữa đi ! Bởi đêm nay, nàng toả ánh hào quang, trên đầu ta, như một sứ giả nhà trời có cánh, đang cưỡi những áng mây lững lờ lướt nhẹ trên không trung, khiến những kẻ trần tục phải cố ngược đời mắt trắng dã lên mà chiêm ngưỡng.

4. GIU-LI-ÉT – Ôi, Rô-mê-ô, chàng Rô-mê-ô ! Sao chàng lại là Rô-mê-ô nhỉ ? Chàng hãy khước từ cha chàng, và từ chối dòng họ của chàng đi ; hoặc nếu không thì chàng hãy thể là yêu em đi, và em sẽ không còn là con cháu nhà Ca-piu-lét nữa.

5. RÔ-MÊ-Ô – *nói riêng* – Mình cứ nghe thêm nữa, hay mình nên lên tiếng nhỉ ?

Ban công phòng Giu-li-ét

6. GIU-LI-ÉT – Chỉ có tên họ chàng là thù địch của em thôi. Nếu chẳng phải là người họ Môn-ta-ghiu thì chàng cũng vẫn cứ là chàng. Môn-ta-ghiu là cái gì nhỉ ? Đó đâu phải là bàn tay, hay bàn chân, hay cánh tay, hay mặt mũi, hay một bộ phận nào đấy của cơ thể con người. Chàng ơi ! Hãy mang tên họ nào khác đi ! Cái tên nó có nghĩa gì đâu ? Bông hồng kia, giá chúng ta gọi bằng một tên khác thì hương thơm cũng vẫn ngọt ngào. Vậy nếu chàng Rô-mê-ô chẳng mang tên Rô-mê-ô nữa, thì mười phần chàng cũng vẫn vẹn mười... Rô-mê-ô chàng ơi, chàng hãy vứt bỏ tên họ của chàng đi ; chàng hãy đem tên họ ấy, nó đâu phải xương thịt của chàng, đổi lấy cả em đây !

7. RÔ-MÊ-Ô – Đúng là miệng em nói thế đấy nhé ! Chỉ cần em gọi tôi là người yêu, tôi sẽ thay tên đổi họ ; từ nay, tôi sẽ không bao giờ còn là Rô-mê-ô nữa.

8. GIU-LI-ÉT – Người là ai, mà khuất trong đêm tối, chột biết được điều tôi ấp ủ trong lòng ?

9. RÔ-MÊ-Ô – Tôi không biết xưng danh cùng em thế nào. Nàng tiên yêu quý của tôi ơi, tôi thù ghét cái tên tôi, vì nó là kẻ thù của em. Nếu chính tay tôi đã viết tên đó, thì tôi xé nát nó ra.

10. GIU-LI-ÉT – Tai tôi nghe chưa trọn một trăm tiếng thốt từ miệng đó ra mà tôi đã nhận ra tiếng ai rồi. Chẳng phải anh Rô-mê-ô, và là họ nhà Môn-ta-ghiu đấy ư ?

11. RÔ-MÊ-Ô – Hỡi nàng tiên kiều diễm, chẳng phải Rô-mê-ô cũng chẳng phải Môn-ta-ghiu, nếu em không ưa tên họ đó.

12. GIU-LI-ÉT – Anh làm thế nào tới được chốn này, anh ơi, và tới làm gì thế ? Tường vườn này cao, rất khó trèo qua ; và nơi tử địa, anh biết mình là ai rồi đấy, nếu anh bị họ hàng nhà em bắt gặp nơi đây.

13. RÔ-MÊ-Ô – Tôi vượt được tường này là nhờ đôi cánh nhẹ nhàng của tình yêu ; mấy bức tường đá ngăn sao được tình yêu ; mà cái gì tình yêu có thể làm là tình yêu dám làm ; vậy người nhà em ngăn sao nổi tôi.

14. GIU-LI-ÉT – Họ mà bắt gặp anh, họ sẽ giết chết anh.

15. RÔ-MÊ-Ô – Em ơi ! Ánh mắt của em còn nguy hiểm cho tôi hơn hai chục lưỡi kiếm của họ ; em hãy nhìn tôi âu yếm là tôi chẳng ngại gì lòng hận thù của họ nữa đâu.

16. GIU-LI-ÉT – Em chẳng đời nào muốn họ bắt gặp anh nơi đây.

(SÉCH-XPIA, *Rô-mê-ô và Giu-li-ét*, lớp 2, Hồi II (trích)
Theo bản dịch của ĐẶNG THẾ BÌNH,
trong *Tuyển tập kịch Séch-xpia*, NXB Sân khấu, Hà Nội, 1995)

HƯỚNG DẪN HỌC BÀI

1. Xác định diễn biến hai giai đoạn của cảnh *Tình yêu và thù hận* qua xem xét :

- Đôi tình nhân thực sự trò chuyện với nhau từ lời thoại số mấy (dựa vào đặc điểm của đối thoại) ?
- Tính chất các lời thoại của hai nhân vật trước khi họ thực sự trò chuyện với nhau (xem phần *Tri thức đọc - hiểu*).

2. Lời thoại đầu tiên thể hiện tâm trạng của Rô-mê-ô. Hãy chứng minh mạch suy nghĩ của chàng diễn ra theo trật tự hợp lí và mối liên tưởng so sánh phù hợp với khung cảnh lúc bấy giờ.

3. Tìm hiểu các chặng diễn biến tâm trạng phức tạp của Giu-li-ét trong *Tình yêu và thù hận*. Tại sao có thể nói vấn đề "tình yêu và thù hận" đã được giải quyết sau mười sáu lời thoại?
4. Ở đoạn trích này có sự xung đột giữa tình yêu của đôi nam nữ thanh niên với mối thù hận giữa hai dòng họ hay chỉ là tình yêu trong trắng diễn ra trên cái nền của mối hận thù ấy?

BÀI TẬP NÂNG CAO

Cảm nghĩ về phẩm chất hai nhân vật Rô-mê-ô, Giu-li-ét và ý nghĩa tình yêu của họ trong cảnh *Tình yêu và thù hận*.

TRI THỨC ĐỌC - HIỂU

Tính ước lệ của ngôn ngữ kịch

Khi tìm hiểu một văn bản kịch, cần chú ý đến tính ước lệ sân khấu và hình dung cảnh ấy diễn ra trên sân khấu như thế nào. Khán giả bao giờ cũng nhìn thấy và nghe thấy hết các nhân vật trên sân diễn. Nhưng trong những tình huống cụ thể, phải giả định nhân vật nào đấy không nhìn thấy hoặc không nghe thấy nhân vật kia, tuy họ đều ở trên sân khấu và khoảng cách giữa họ không xa. Mặt khác, do tính đặc thù của nghệ thuật kịch, các độc thoại nội tâm của nhân vật cũng phải thốt lên thành tiếng để khán giả nghe được; nhưng ta cũng phải giả định là các nhân vật khác có mặt trên sân khấu lúc bấy giờ chẳng nghe thấy gì...